

Ontkieming

Kort nadat Loekie Schoenaker het dorp Buitenpost achter zich had gelaten en nog verder naar het noorden was doorgereden, begon het navigatiesysteem in haar *Rover Sreetwise* kuren te vertonen. Hoewel er maar één smalle weg was die door het verlaten landschap leidde, sprak het apparaat met een sonore mannenstem over viaducten, rotondes en spoorwegovergangen alsof ze in een metropool beland was. Om de een of andere reden was het apparaat volledig van de kook. Loekie was blij dat de makelaar, die zich via de telefoon had voorgesteld als Hylke Harkema, een duidelijke routebeschrijving had gemaald.

Het landschap begon van lieverlee te veranderen. De weg en de weilanden werden niet langer door bomen omzoomd maar door inktzwarte sloten. Ze kon kilometers ver kijken over het vlakke landschap. Dit gebied moest in vroeger tijden zeebodem zijn geweest.

‘Sla bij de eerstvolgende stoplichten linksaf’.

Hoewel ze een weids uitzicht had, zag ze nauwelijks bebouwing. Nu en dan eens een boerderij die het volle gewicht van de indrukwekkende grijze wolkenpartijen op haar afhanginge schouders leek te dragen. Het was ongeveer zoals ze gehoopt had: de kracht en de mystiek van de natuur waren hier nog voelbaar, nauwelijks aangetast door menselijke bemoeienis.

‘Follow the highway’.

Het kon nu niet ver meer zijn. Ze pakte de routebeschrijving die op de lege stoel naast haar lag. Ze moest de weg in noordelijke richting volgen (alsof er een alternatief was) tot ze op een oude dijk stuitte waar de weg zich splitste. Daar moest ze rechts afslaan en de dijk blijven volgen tot ze bij de boerderij was. ‘U kunt de boerderij niet missen, het is de enige in kilometers omtrek.’

‘Aux premiers feux de circulation, prenez à gauche.’

De routebeschrijving van de makelaar klopte gelukkig wel en uiteindelijk stond ze aan het begin van een hobbelige reed die naar een grote boerderij bovenop een terp leidde. Aan het begin van de ree stond een 16e-eeuws poortje. In de documentatie had ze gelezen dat dit een over-